

derimod af hele det System, hvorefter vort Jernbanevæsen i Øjeblikket ledes. Der er ikke Tvivl om, at der her er god Anledning til en Undersøgelse, og det forekommer mig naturligt, at man benytter denne Lejlighed dertil.

Om vore Finanslovforhandlinger vil jeg derefter sige, at de former sig jo saaledes, at en meget lang Række Talere — ganske fortræffelige Talere — gennemgaar Alverdens Ting, som har med saglige Enkeltheder at gøre, og gennem disse mange Taler slynger der sig saa en politisk Traad, saaledes at man i Løbet af den Periode, Finanslovbehandlingen varer, vekselvis har den graa Saglighed og den politiske Brand foran sig. Det forekommer mig, at dette fører til Ødelæggelse baade af Sagligheden og af Politikken. Jeg mener derfor, der vilde være Anledning til at forandre Formen for Finanslovbehandlingen her i Tinget, saaledes at vi først fik en politisk Generaldebat og dernæst en saglig Gennemgang af Finanslovsforhandlingens Enkeltheder. Ved at skille det politiske ud fra det saglige vil man opnaa, at det ene ikke ægger det andet op i et saadant Omfang, at Forhandlingen forlænges derigennem, idet der stadig bliver gydt Olie paa Ilden; det blusser stadig under Forhandlingerne, og Resultatet bliver en frygtelig Langtrukkenhed og en Usikkerhed i Dispositionen baade for Medlemmernes Vedkommende og deres Vedkommende, som skal tale. Andre Steder har man den Skik at gaa til Værks paa den Maade, jeg nævnte. Det forekommer mig, at denne Finanslovbehandling som de foregaaende bærer stærkt Vidnesbyrd om, at det vilde være heldigt at faa en Ændring af selve Forhandlingen om Finansloven.

Der er et andet Spørgsmaal, der ogsaa vedrører vort indre Liv her paa Rigsdagen, og som i den senere Tid er blevet meget aktuelt, nemlig Spørgsmaalet om Indiskretioner fra Udvalgene, herunder Indiskretioner fra Forsvarskommissionen. Jeg skal ikke irritere de Radikale og Socialdemokraterne ved paa ny at fordybe mig i deres Indiskretioner fra Forsvarskommissionen; men jeg skal i al Almindelighed sige, at der er noget akavet i den Form, under hvilken man forhandler i Udvalgene og ogsaa i Kommissionerne. Der bliver taget Løfte af Medlemmerne om, at de ikke maa sige noget. Folk, der skelner mellem et højtideligere Løfte om ikke at sige noget i en alvorlig Situation og en almindelig Snakken om, at man ikke bør tale om Udvalgsarbejde, taler selvfølgelig

om det uvæsentlige og bringer det videre. Folk, der lægger nogen Vægt paa givet Ord i alvorlige Situationer, tier selvfølgelig stille med, hvad der vedrører alvorlige og indgribende Ting. Men der er blevet lidt Tilbøjelighed til at blande begge Dele sammen, saaledes at man ikke ret ved, hvad der er væsentligt, og hvad der er uvæsentligt. Følgen er, at der fra Udvalgenes Side uden noget som helst System tilflyder Offentligheden snart den ene Meddelelse, snart den anden. Man binder Medlemmerne til Hemmelighedsfuldhed ogsaa overfor Bagateller, noget, som Medlemmer selvfølgelig ikke respekterer, og Resultatet bliver da, at snart slipper det ene, snart det andet ud, der kommer en Usikkerhed, som vi bør komme bort fra. Det forekommer mig, at man er altfor ivrig efter at paalægge Medlemmerne Tavshedslofte. Man bør i den Henseende give anderledes frie Tøjler, saa vilde Forholdet mellem Kommissions- og Udvalgsarbejdet og Pressen blive bedre, end det har været i de Aar, der er gaaet.

Dernæst vil jeg lægge et godt Ord ind for, at man imødekommer det Andragende, der er indsendt fra Kollektørerne. Jeg ved, at Finansministeren lægger megen Vægt paa ikke at komme af med for mange Penge. Det ser man bl. a. i hans heroiske Kamp med Indenrigsministeren, hvor han gør sig al Umage for, at Udgifterne skal blive saa smaa som muligt. Man har dog ikke Indtrykket af, at Finansministeren der er den stærkeste, man har tværtimod Indtrykket af, at det er Indenrigsministeren, der har Krabasken. Men overfor Kollektørerne, overfor en Række Medborgere og Medborgerinder — og herunder tænker jeg for øvrigt ogsaa paa Pensionisterne — synes det, som om Finansministeren har noget bedre Chancer, naar det gælder om at holde igen med Udgifterne. Nu har Kollektørerne med en Forstaaelse, som er rimelig, af Finansministerens Sparsommelighedskrav udfundet en Metode, hvorefter de kan faa deres i Forvejen knapt tilmaalte Indtægter forøget ved nogle Øres Afgift, som de spillende maa betale pr. Ottendedel-Seddel. Derved kommer de spillende ganske vist af med en Skillemønt, men dette vil efter min Mening ikke genere nogen, og Staten slipper fri for at betale noget, medens Kollektørerne faar en rimelig Forhøjelse. Hvorvidt de 10 Øre er for meget, kan der naturligvis forhandles om, men jeg synes, man maa imødekomme de paagældende saaledes, at de faar en Erstatning for